

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 643/2017-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť

1. [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Daniel Futej, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 181/2014 z 9. decembra 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 24/2016 z 15. februára 2017 (vedenú pod sp. zn. Rvp 776/2017);

2. [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Daniel Futej, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 432/2015, 4 Co 433/2015 z 28. septembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 48/2017 z 9. augusta 2017 (vedenú pod sp. zn. Rvp 1646/2017);

3. [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Daniel Futej, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 393/2015, 14 Co 394/2015 z 11. októbra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 128/2017 zo 16. augusta 2017 (vedenú pod sp. zn. Rvp 1788/2017), a

4. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Daniel Futej, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 393/2015, 14 Co 394/2015 z 11. októbra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 128/2017 zo 16. augusta 2017 (vedenú pod sp. zn. Rvp 1858/2017), a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] (vedenú pod sp. zn. Rvp 776/2017), sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (vedenú pod sp. zn. Rvp 1646/2017), sťažnosť [REDAKOVANÉ] (vedenú pod sp. zn. Rvp 1788/2017) a sťažnosť [REDAKOVANÉ] (vedenú pod sp. zn. Rvp 1858/2017) spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 776/2017.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“)

sp. zn. 5 Co 181/2014 z 9. decembra 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 24/2016 z 15. februára 2017 (vedená pod sp. zn. Rvp 776/2017).

Dňa 6. septembra 2017 bola doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 432/2015, 4 Co 433/2015 z 28. septembra 2016 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 48/2017 z 9. augusta 2017 (vedená pod sp. zn. Rvp 1646/2017).

Dňa 25. septembra 2017 bola doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka v 3. rade“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Co 393/2015, 14 Co 394/2015 z 11. októbra 2016 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 128/2017 zo 16. augusta 2017 (vedená pod sp. zn. Rvp 1788/2017).

Dňa 5. októbra 2017 bola doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ vo 4. rade“ spolu ďalej aj „sťažovatelia“ v texte sťažnosti aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Co 393/2015, 14 Co 394/2015 z 11. októbra 2016 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 128/2017 zo 16. augusta 2017 (vedená pod sp. zn. Rvp 1858/2017).

Zo sťažností a z príloh k nim priložených – napadnutých uznesení najvyššieho súdu a napadnutých rozsudkov krajského súdu – vyplýva, že sťažovatelia sa v konaniach pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) proti žalovanej [Slovenská republika, zastúpená Národnou bankou Slovenska (ďalej aj „NBS“)] domáhali náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone

verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“).

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 16 C 183/2011 z 9. decembra 2013 žalobu sťažovateľa v 1. rade a jeho návrh na prerušenie konania a začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ v 1. rade odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 5 Co 181/2014 z 9. decembra 2014 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu z 9. decembra 2014 podal sťažovateľ v 1. rade dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 5 Cdo 24/2016 z 15. februára 2017 tak, že ho odmietol.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 11 C 65/2012 z 10. decembra 2014 žalobu sťažovateľa v 2. rade a jeho návrh na prerušenie konania a začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ v 2. rade odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 4 Co 432/2015, 4 Co 433/2015 z 28. septembra 2016 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu z 28. septembra 2016 podal sťažovateľ v 2. rade dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 5 Cdo 48/2017 z 9. augusta 2017 tak, že ho odmietol.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 21 C 213/2011 z 25. marca 2015 žaloby sťažovateľky v 3. rade a sťažovateľa vo 4. rade a ich návrhy na prerušenie konania a začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovateľka v 3. rade a sťažovateľ vo 4. rade odvolania, o ktorých rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 14 Co 393/2015, 14 Co 394/2015 z 11. októbra 2016 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu z 11. októbra 2016 podali sťažovateľka v 3. rade a sťažovateľ vo 4. rade dovolania, o ktorých rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 4 Cdo 128/2017 zo 16. augusta 2017 tak, že ich odmietol.

K skutkovým a právnym okolnostiam právnej veci, ktorá bola predmetom rozhodovania v napadnutých konaniach pred okresným súdom a krajským súdom, sťažovatelia uvádzajú, že ako členovia vložili do družstva [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „družstvo“), peňažné prostriedky, ktoré družstvo zhodnocovalo v zmysle zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenných papieroch“). Družstvo túto činnosť malo vykonávať na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa § 126 zákona o cenných papieroch, na základe zverejneného prospektu investície, ktorý schvaľuje Národná banka Slovenska. Prospekt investície bol schválený rozhodnutím Úradu pre finančný trh č. UFT-002/2002/SPI z 21. marca 2002 o schválení prospektu investície. Družstvo využívalo na zhodnocovanie peňažných prostriedkov členov a na nadobudnutie majetkových hodnôt výhradne obchodníka s cennými papiermi [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „obchodník s cennými papiermi“), ktorý vykonával činnosť obchodníka s cennými papiermi podľa zákona o cenných papieroch na základe povolenia na poskytovanie investičných služieb vydaného NBS do 1. marca 2011, keď mu NBS odobrala povolenie na poskytovanie investičných služieb. Nadobúdanie majetkových hodnôt z peňažných prostriedkov zhromaždených na základe verejnej ponuky družstva a ich spracovanie v rámci prospektu investície upravovala zmluva o správe portfólia cenných papierov podľa zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch v znení neskorších predpisov a podľa zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, ktorú uzatvorili ako zmluvné strany družstvo a obchodník s cennými papiermi „a ktorá bola počas jej platnosti zmluvnými stranami menená a doplnená, naposledy v znení zmien a doplnení uskutočnených Zmluvou o riadení portfólia uzatvorenej dňa 2. 6. 2008“ (ďalej len „zmluva“).

Miera zhodnotenia peňažných prostriedkov vložených sťažovateľmi do družstva mala byť v súlade s prospektom investície a na základe činnosti obchodníka s cennými papiermi podľa zmluvy 8 % p. a. Nad činnosťou družstva ako vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt a nad činnosťou obchodníka s cennými papiermi vykonávala dohľad podľa zákona o cenných papieroch NBS, ktorej právomoci v oblasti dohľadu

vyplývajú zo zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska v znení neskorších predpisov. Okrem týchto právnych predpisov NBS vykonávala dohľad nad družstvom a obchodníkom s cennými papiermi aj podľa zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Sťažovatelia sa v konaniach pred okresným súdom a krajským súdom domáhali proti žalovanej (Slovenská republika, za ktorú koná NBS) náhrady škody v špecifikovanej sume a tvrdili, že išlo o škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom NBS pri výkone bankového dohľadu nad družstvom.

Sťažovatelia v konaní pred okresným súdom jednotlivo argumentovali tým, že peňažné prostriedky do družstva „*vkladal výhradne a len z dôvodu, že sa spoľahol na to, že Družstvo a aj Obchodník s CP sú subjekty, nad ktorými je vykonávaný dohľad Národnou Bankou Slovenska a tak, že bude zabezpečené ich riadne fungovanie a tým budú nielen ochránené jeho peňažné prostriedky, ale aj budú zhodnotené v garantovanej výške. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že nemal vedomosť o tom, že môže dôjsť ku škode na jeho investícii. Ako uvádzalo Družstvo, obchodník s CP mu počas trvania zmluvy predkladal vyúčtovania, ktoré nenasvedčovali neplnenie jeho záväzkov zo Zmluvy, s obsahom vyúčtovaní Družstvo ubezpečoval, že zhodnocovanie vkladov, ktoré Družstvu zverili členovia u Obchodníka s CP prebieha v dohodnutej výške. Takéto ubezpečenie vyplývalo okrem iného aj z toho, že si Obchodník s CP vyúčtoval za činnosť podľa Zmluvy odmenu vo výške zhodnotenia portfólia Družstva obchodníkom s CP nad zmluvne dohodnuté 8 %-né zvýšenie hodnoty portfólia Družstva podľa Zmluvy. V dôsledku... konania subjektu finančného trhu – Obchodníka s CP... tak vznikla Sťažovateľovi škoda, ktorá predstavuje sumu, o ktorú sa zmenšil majetok Sťažovateľa, pretože túto sumu mu Družstvo nevrátilo a ani nevráti, a ktorú žalobca v predmetnom konaní preukázal predloženými dôkazmi.*“.

Podľa sťažovateľov sú napadnuté rozsudky krajského súdu založené na skutkových a právnych záveroch, ktoré sú arbitrárne, keďže v nich nebol

„... rešpektovaný ústavný príkaz minimalizovať formalistický výklad práva. Konkrétne sa jedná o nasledujúce závery:

- (i) limitácia dohľadu zo strany NBS a jej postup v medziach zákona a Ústavy SR
- (ii) zodpovednosť štátu nemôže nahrádzať primárnu zodpovednosť Obchodníka s CP voči Družstvu, či sekundárnu zodpovednosť Družstva voči Sťažovateľovi
- (iii) subsidiarita uplatneného nároku voči NBS vo vzťahu k pohľadávke uplatnenej v konkurze Družstva.

NBS mala vedomosť o verejne známých skutočnostiach, že činnosťou Obchodníka s CP a Družstva vzniká bezprostredne hroziace nebezpečenstvo vzniku škody, no napriek tomu však nekonala tak, aby včas vykonala preventívne opatrenia na predchádzanie vzniku tejto škody. NBS mala prístup k všetkým informáciám v dôsledku informačnej povinnosti Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt a to vrátane aktuálneho stavu hospodárenia Družstva. NBS vo svojom vyjadrení sama uviedla a potvrdila, že vykonávala dohľad nad dodržiavaním povinností Družstva, kontrolovala zverejnenie schváleného prospektu investície pred začatím verejnej ponuky, aktuálnosť prospektu investície počas lehoty trvania verejnej ponuky, plnenie informačných povinností vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, splnenie povinnosti predložiť NBS pred zverejnením na posúdenie oznámenia o verejnej ponuke majetkových hodnôt, ako aj dodržiavanie ustanovenia § 126 ods. 5 Zákona o CP...

Krajský súd odvodzuje limitovaný dohľad NBS od § 129 ods. 3 Zákona o CP, ktorý bol doplnený do Zákona o CP s účinnosťou až od 1. 6. 2010. V tejto súvislosti je nevyhnutné uviesť, že uvedené ustanovenie obsahuje povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt dodržiavať schválený prospekt investície. Z tohto znenia však nemožno vyvodit' jednoznačný záver o tom, že pred jeho doplnením NBS vykonávala dohľad iba v limitovanom rozsahu. Povinnosťou NBS podľa § 137 ods. 2 Zákona o CP je a bolo zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov aj ich činnosti, pričom podľa § 135 ods. 1 Zákona o CP (ktorý platí v tomto znení už od 1. 5. 2007), Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, ako aj Obchodník s CP patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany NBS. Podľa § 135 ods. 2 Zákona o CP mala NBS zisťovať (čo v prípade Družstva ani Obchodníka s CP neurobila) všetky informácie a podklady o dodržiavaní

resp. nedodržiavani povolení na činnosť vydaných NBS Družstvu a Obchodníkovi s CP. Zákonný dohľad zo strany NBS bol dokonca upravený tak široko, že NBS má zisťovať informácie a podklady aj o iných rizikách, ako tých vyplývajúcich z povolenia na činnosť vrátane rizík, ktorým sú, resp. mohli byť vystavené dohliadané subjekty a v rámci nich aj Družstvo činnosťou Obchodníka s CP, vrátane rizík, ktoré mohli viesť k ohrozeniu záujmov klientov dohliadaných subjektov. Ak NBS mala informácie o celkovej činnosti Družstva, nemohla vykonávať a ani nevykonávala dohľad v limitovanom rozsahu.“.

Všeobecné súdy podľa názoru sťažovateľov taktiež pri svojom rozhodovaní nezohľadnili „správu správcu konkurznej podstaty úpadcu – Družstva o stave konkurzu a jeho výpoveď v konaní sp. zn. 7 C 206/2011...“.

Podmienkou vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa § 9 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nie je podľa názoru sťažovateľov, „aby poškodený preukázal bezúspešnosť vydania pohľadávky v konkurznom konaní, pretože Zákon o zodpovednosti za škodu nedefinuje uvedenú podmienku ako jednu z jej (osobitných) predpokladov. Zákon o zodpovednosti za škodu o ktorý Sťažovateľ opieral svoju žalobu, neustanovuje, nevyžaduje a dokonca ani nepripúšťa žiadne predchádzajúce vysporiadanie súkromnoprávných vzťahov, ale naopak, pripúšťa regresnú náhradu. Pokiaľ by sa pripustil názor, že prebiehajúce konkurzné konanie vylučuje podanie občianskoprávnej, či inej žaloby o náhradu škody, potom by zákon o konkurze a reštrukturalizácii fakticky suspendoval občiansky zákonník. Zákon o zodpovednosti za škodu, ako i trestný zákon, a to až do doby právoplatného skončenia konkurzného konania. Súčasne by to znamenalo, že občianskoprávna zodpovednosť, zodpovednosť štátu či trestnoprávna zodpovednosť je subsidiárna voči zodpovednosti úpadcu podľa zákona o konkurze.“.

Sťažovatelia prostredníctvom dovolaní adresovaných najvyššiemu súdu namietali porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu podľa ich názoru nevychádzajú z objektívneho a komplexného posúdenia rozhodujúcich skutočností a sú založené na nesprávnych skutkových a právnych zisteniach. Podľa sťažovateľov

je namieste úvaha, že najvyšší súd napadnutými uzneseniami „... vybočil z ústavných medzí rozhodovania príslušného orgánu ochrany práv. Svojím rozhodnutím Najvyšší súd de facto odmietol právo Sťažovateľa na súdnu ochranu... nedostatočne odôvodnil svoj záver a Sťažovateľ považuje Uznesenie Najvyššieho súdu za nedostatočne odôvodnené. Z odôvodnenia Uznesenia Najvyššieho súdu vyplýva, že podané dovolanie odmietol s poukazom na to, že dovolanie nie je prípustné, nakoľko Sťažovateľom namietaná procesná vada ako aj iné vady v danom súdnom konaní nevyšli najavo. Sťažovateľ je toho názoru, že Najvyšší súd sa dostatočne nevysporiadal s tým, čo je možné za procesnú vadu v zmysle platnej právnej úpravy považovať. Z daného odôvodnenia rovnako nie je zrejme akých úvah sa Najvyšší súd pri odmietnutí ním podaného dovolania pridržiaval.“.

Sťažovatelia na základe uvedených skutočností navrhujú, aby ústavný súd nálezmi rozhodol tak, že vysloví porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozsudkami krajského súdu sp. zn. 5 Co 181/2014 z 9. decembra 2014, sp. zn. 4 Co 432/2015, 4 Co 433/2015 z 28. septembra 2016 a sp. zn. 14 Co 393/2015, 14 Co 394/2015 z 11. októbra 2016 a napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 24/2016 z 15. februára 2017, sp. zn. 5 Cdo 48/2017 z 9. augusta 2017 a sp. zn. 4 Cdo 128/2017 zo 16. augusta 2017, napadnuté rozhodnutia zruší a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Sťažovatelia si zároveň uplatnili úhradu trov konania.

Podaním doručeným ústavnému súdu 10. októbra 2017 právny zástupca sťažovateľov požiadal o spojenie na spoločné konanie vo veciach 38 sťažovateľov, ktorí podali sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorých zastupuje tento právny zástupca „z dôvodu totožnosti predmetu konania a totožnosti namietaného porušenia základných ľudských práv podľa Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru... sťažovateľov rozhodnutiami Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uvedeným v jednotlivých individuálnych sťažnostiach.“.

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že v čase doručenia predmetného návrhu na spojenie vecí – ústavný súd nerozhodol vo veciach sťažovateľa v 1. rade

(sp. zn. Rvp 776/2017), vo veci sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (sp. zn. Rvp 1663/2017), a sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (sp. zn. Rvp 1829/2017) – ktoré boli pridelené sudcovi senátu „II. ÚS“ Lajosovi Mészárosovi. Rovnako tak ústavný súd nerozhodol vo veciach sťažovateľa v 2. rade (sp. zn. Rvp 1646/2017), sťažovateľky v 3. rade (sp. zn. Rvp 1788/2017) a sťažovateľa vo 4. rade (sp. zn. Rvp 1858/2017) – ktoré boli pridelené sudkyni senátu „II. ÚS“ Ľudmile Gajdošíkovej.

II.

Podľa § 31a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

Podľa § 166 ods. 1 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán.

Podľa čl. II ods. 10 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2017 do 28. februára 2018 (ďalej len „rozvrh práce na rok 2017“) v záujme hospodárnosti konania môže plénum ústavného súdu rozhodnúť o spojení vecí patriacich dopôsobnosti senátov ústavného súdu, ktoré boli pridelené členom rôznych senátov ako sudcom spravodajcom, na spoločné konanie, ak tieto veci spolu skutkovo súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Návrh na rozhodnutie o spojení môže plénum ústavného súdu podať sudca spravodajca vo veci, ktorej spojenie s inou vecou sa navrhuje, alebo predsedníčka ústavného súdu. Ak vzhľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa nerozhodne plénum inak, je na spoločné konanie o spojených veciach príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca v tej zo spájaných vecí, v ktorej začalo konanie na ústavnom súde skôr (§ 18 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Za rovnakých

podmienok môže plénum ústavného súdu rozhodnúť o spojení vecí patriacich do jeho pôsobnosti, ktoré boli pridelené rôznym sudcom spravodajcom. Ak vzhľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa nerozhodne plénum inak, sudcom spravodajcom v spoločnom konaní o spojených veciach je sudca spravodajca v tej zo spájaných vecí, v ktorej začalo konanie na ústavnom súde skôr. O spojení ostatných vecí patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu, ktoré spolu skutkovo súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov, rozhoduje príslušný senát ústavného súdu určený podľa bodu 5, a to na návrh sudcu spravodajcu vo veci, ktorej spojenie s inou vecou sa navrhuje. Ak vzhľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa nerozhodne senát inak, sudcom spravodajcom v spoločnom konaní o spojených veciach je sudca spravodajca v tej zo spájaných vecí, v ktorej začalo konanie na ústavnom súde skôr.

Napriek tomu, že zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí – s poukazom na ustanovenie § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde – možno aj v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí ustanovenie § 166 ods. 1 CSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností sťažovateľov a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť rozhodol ústavný súd aplikujúc citované právne normy tak, že predmetné sťažnosti spojil do jedného spoločného konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2017